

Arrest

nr. 162 597 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 november 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

1.3. Op 14 oktober 2014 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 29 juni 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 14.10.2014 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan: “*Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging is geweigerd aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Op 29.06.2015 nam de verwerende partij de bestreden beslissing van onontvankelijkheid welke als volgt luidt:

“De elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.”

Eisende partij kan zich niet vinden in deze beslissing.

2.

Vooreerst is eisende partij van oordeel dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van oordeel is dat de ingeroepen elementen in beide aanvragen dezelfde zouden zijn.

Dit is in casu niet gebeurd.

Hieromtrent vindt men geen enkele motivatie terug in de bestreden beslissing.

Er wordt enkel gesteld dat de elementen dezelfde zouden zijn en daarmee is de kous af.

Met zulk een standpunt die zich enkel beperkt tot een verwijzing naar een vorige regularisatieaanvraag, kan elk tweede en derde en volgende regularisatieaanvraag zomaar afgewezen worden met een beslissing van onontvankelijkheid.

Dit kan niet.

Zulk een motivering is absoluut niet draagkrachtig en verantwoord de beslissing niet effectief.

Eisende partij is daarnaast duidelijk niet op de hoogte van de motieven van de beslissing: eisende partij weet immers niet waarom verwerende partij van oordeel is dat dezelfde elementen zouden zijn aangehaald in beide regularisatieaanvragen.

Er kan dus tevens gesteld worden dat verwerende partij niet alle argumenten aangehaald in de regularisatieaanvraag heeft beantwoord. 5 Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.

Bovendien, eisende partij kan zich niet vinden in dit standpunt en is van oordeel dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten gronde diende te worden onderzocht.

De elementen waarop eisende partij zich baseert zijn immers niet volledig dezelfde als deze van in de vorige regularisatieaanvraag.

Zo worden immers ook identiteitskaarten aangehaald van de broer van eisende partij om aan te tonen dat hij ook in België verblijft.

Dit sterkt des te meer het argument dat het centrum van de belangen van eisende partij zich heden ten dage in België bevindt.

Ook wordt er absoluut geen rekening gehouden met het feit dat er ondertussen weer 2 jaar is gepasseerd.

Dit is dus niet hetzelfde argument als in de voorgaande regularisatieaanvraag.

Het gaat hier immers om een gezin met 2 jonge kinderen (geboren in 2005 en in 2011) van wie de jongste zelfs in België is geboren.

De kinderen en de moeder hebben een verblijfsrecht in België.

De vader leeft ook al sinds 2009 samen met zijn gezin in België.

Het feit dat hij nog 2 jaar zich met zijn gezin zich verder heeft kunnen integreren in de Belgische samenleving is een element dat niet werd onderzocht.

Het belang van de kinderen in deze affaire die bijgevolg hun vader zouden moeten missen, bij een eventuele terugkeer naar Turkije, werd niet onderzocht.

De kinderen zijn immers nog niet gescheiden geweest van hun vader.

Dat verwerende partij derhalve diende te oordelen dat het bijzonder moeilijk is voor eisende partij om terug te keren naar Turkije om aldaar een aanvraag in te dienen.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van de Raad van State. 6 De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dit heeft eisende partij ook niet gedaan.

Eisende partij en zijn gezin kunnen een scheiding niet aan. Het belang van de kinderen laat dit niet toe, zeker gezien hun nog jonge leeftijd.

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Dit (het geheel van de argumenten als één argument bekijken) heeft de verwerende partij ook niet beoordeeld in de eerste regularisatieaanvraag.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende van partij is van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

4.

Gezins – en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ...

Hij heeft sinds zijn verblijf zijn leven opgebouwd in België.

Zijn gehele familie verblijft in België. Zijn 2 kinderen verblijven in België en hebben verblijfsrecht in België; zijn echtgenote verblijft in België en heeft een verblijfsrecht, zijn broer en schoonzus verblijven in België 7 Hij is ook volledig financieel afhankelijk van zijn familie hier. In zijn land van oorsprong zal hij op niemand meer kunnen rekenen.

Er zijn dus voldoende elementen aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, verwijst enkel maar naar een vorige regularisatieaanvraag en dit onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

*

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

*De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen. 8 **

Gezien eisende partij een gezin vormt met een echtgenote en kinderen die in België verblijfsrecht hebben en bij wie eisende partij ook verblijft, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren (in een vorige regularisatieaanvraag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen) dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM*, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740). 9 Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

5.

Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, zoals zij heeft gedaan in de eerste regularisatieaanvraag, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn (zie beslissing van de eerste regularisatieaanvraag) en naar de welke zij nu verwijst.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout, doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Gezien dit punt niet werd onderzocht in de eerste regularisatieaanvraag, kan ook niet gesteld worden dat het dezelfde elementen zou betreffen."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande het geschonden geachte vertrouwensbeginsel, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "de elementen reeds [werden] ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis (...)." Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : (...)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

2.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker het volgende uiteenzette:

"Dat vertoger thans verzoekt om de regularisatie van zijn verblijf op het grondgebied om de hierna vermelde redenen :

Dat vertoger deze aanvraag met kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Turkije daar zelfs een tijdelijké terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat vertoger immers verblijft bij zijn echtgenote (...), van Turkse nationaliteit, (...)

Dat vertoger zijn echtgenote in België een onbeperkt verblijfsrecht heeft verworven ;

Dat beiden een kind hebben dat in België is geboren ;

- C.M. 12.09.2011

Dat vertoger financieel volledig afhankelijk is van zijn echtgenote en door haar in zijn levensonderhoud wordt voorzien;

Dat een eventuele(tijdelijke)terugkeer naar Turkije dan ook een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken

Dat vertoger overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet gerechtigd is tot verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een vreemdeling die in België gemachtigd is tot verblijf ;

Dat vertoger zich hiervoor echter dient aan te bieden bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Turkije ;

Dat vertoger zijn echtgenote zal verzoeken om de Belgische nationaliteit zodat vertoger zich binnen enkele maanden zal kunnen beroepen op artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet ;

Dat vertoger m de gegeven omstandigheden dan ook vraagt dat hem een machtiging tot verblijf zou worden toegekend zonder eerst het land te worden uitgezet ;

Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;”.

2.6. In zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag, die zich tevens bevindt in het administratief dossier, zette verzoeker het volgende uiteen:

“Dat vertoger thans verzoekt om de regularisatie van zijn verblijf op het grondgebied om de hierna vermelde redenen :

Dat vertoger deze aanvraag met kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Turkije daar zelfs een tijdelijké terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat vertoger immers verblijft bij zijn echtgenote (...), van Turkse nationaliteit, (...)

Dat vertoger zijn echtgenote in België een onbeperkt verblijfsrecht heeft verworven ;

Dat beiden twee kinderen hebben die in België zijn geboren :

- G.M. ° Brussel 02.05.2005

- C.M. ° Brussel 12.09.2011

Dat vertoger financieel volledig afhankelijk is van zijn echtgenote en door haar in zijn levensonderhoud wordt voorzien;

Dat een eventuele(tijdelijke)terugkeer naar Turkije dan ook een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken

Dat vertoger overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet gerechtigd is tot verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een vreemdeling die in België gemachtigd is tot verblijf ;

Dat vertoger zich hiervoor echter dient aan te bieden bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Turkije ;

Dat vertoger zijn echtgenote zal verzoeken om de Belgische nationaliteit zodat vertoger zich binnen enkele maanden zal kunnen beroepen op artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet ;

Dat vertoger m de gegeven omstandigheden dan ook vraagt dat hem een machtiging tot verblijf zou worden toegekend zonder eerst het land te worden uitgezet ;

Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;”

2.7. Uit een vergelijking van beide aanvragen om machtiging tot verblijf blijkt derhalve dat verzoeker dezelfde elementen inroept, in nagenoeg exact dezelfde bewoordingen.

2.8. Verzoeker meent dat verweerder *“diende te motiveren waarom zij van oordeel is dat de ingeroepen elementen in beide aanvragen dezelfde zouden zijn”*. Verzoeker kan echter niet onwetend zijn van het feit dat hij nagenoeg een copy paste maakte van zijn in punt 1 bedoelde aanvraag. De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

2.9. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.10. Uit een verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met de vaststelling van de verwerende partij dat hij dezelfde elementen heeft ingeroepen als in de in de punt 1.1.

bedoelde aanvraag. Het middel wordt verder derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld.

2.11 .De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.12. Verzoeker haalt aan dat de elementen waarop hij zich gebaseerd heeft niet volledig dezelfde zijn als deze die hij in de punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft aangehaald. Verzoeker betoogt in dit verband: *“Zo worden immers ook identiteitskaarten aangehaald van de broer van eisende partij om aan te tonen dat hij ook in België verblijft. Dit sterkt des te meer het argument dat het centrum van de belangen van eisende partij zich heden ten dage in België bevindt.*

Ook wordt er absoluut geen rekening gehouden met het feit dat er ondertussen weer 2 jaar is gepasseerd.

Dit is dus niet hetzelfde argument als in de voorgaande regularisatieaanvraag.”

2.13. Evenwel blijkt uit de in punt 1.3. bedoelde aanvraag dat geen van deze elementen expliciet in de aanvraag zelf vermeld werden. Verzoeker voegde in de bijlage bij zijn aanvraag wel een kopie toe van de identiteitskaart van zijn broer, maar hij gaf geen verdere uitleg over de relevantie van deze identiteitskaart in het kader van zijn regularisatieaanvraag. Het is aan verzoeker om klaar en duidelijk – en dus niet op impliciete wijze – te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die het hem zeer moeilijk of onmogelijk maken een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en om welke redenen hij wenst te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Hij kan niet van verweerder verwachten dat deze een document dat enkel gevoegd wordt als bijlage bij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag uit eigen beweging gaat beschouwen als een door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheid of een reden om te worden gemachtigd tot een verblijf. Uit de punt 1.3. bedoelde aanvraag blijkt ook niet dat verzoeker het feit dat er ondertussen twee jaren verstreken zijn sedert de laatste aanvraag beschouwt als buitengewone omstandigheid of een reden om te worden gemachtigd tot een verblijf. Bovendien, indien louter het verstrijken van tijd tussen aanvragen om verblijfsmachtiging een nieuw element vormt, zou dit artikel 9 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet inhoudsloos maken.

2.14. Verzoeker haalt vervolgens de elementen aan die zijn zaak kenmerken, stelt dat de verwerende partij diende te oordelen dat het bijzonder moeilijk is voor hem om terug te keren naar Turkije om aldaar een aanvraag in te dienen, en voert aan dat verweerder *“de bal mis [slaat] door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor alle ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert”*, doch dit gehele betoog is niet dienstig, aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing niet stelt dat de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn doch wel dat de aangehaalde elementen dezelfde zijn als deze die werden aangehaald in een vorige aanvraag.

2.15. Verder betoogt verzoeker nog dat *“de overheid er zich in casu toe [heeft] beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.”* Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om bij de aanvraag alle elementen en stukken te

voegen die hij relevant acht. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van bijkomende inlichtingen en stukken.

2.16. Verzoeker is verder van oordeel dat zijn situatie valt onder artikel 8 van het EVRM en dat de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

2.17. De Raad houdt zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, vermits verzoeker niet een eerder verblijfsrecht genoot, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is – anders dan verzoeker voorhoudt – en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker “*could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands*”)

2.18. Sinds zijn asielaanvraag in januari 2002 onontvankelijk werd verklaard, diende verzoeker een aantal regularisatieaanvragen in die door verweerder alle onontvankelijk werden gevonden. In mei 2009 werd verzoeker naar Turkije gerepatriëerd. Na zijn terugkomst diende verzoeker tussen 2009 en 2014 opnieuw verschillende aanvragen tot regularisatie in, die ook deze keer onontvankelijk werden bevonden door verweerder. De Raad kan, gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, niet stellen dat verzoekers privébelangen die in se erin bestaan bij zijn Turkse echtgenote en twee kinderen in België te verblijven hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en nooit een gezinsherenigingsprocedure heeft opgestart, *in casu* zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden

beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel – waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574) – en houdt ook niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn echtgenote en kinderen. Verzoekers echtgenote en kinderen kunnen hem vergezellen naar Turkije, dat ook hun herkomstland is, om aldaar verder een gezinsleven uit te oefenen of zij kunnen verzoeker tijdelijk vergezellen totdat hij in Turkije de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging of van een visum gezinshereniging heeft afgerond. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker, die een grief betreffende artikel 8 van het EVRM uit, kan worden verwacht dat hij de geijkte procedures gezinshereniging opstart, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2.19. De door verzoeker naar voren gebrachte elementen inzake zijn privéleven in België, namelijk dat hij *“effectieve en genestelde banden heeft met België”* zijn niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

2.20. Artikel 8 EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in derwijze dat verzoeker niet de verwachting kan koesteren de in zijn verzoekschrift geschetste belangenafweging terug te vinden in de bestreden beslissing.

2.21. Waar verzoeker opwerpt, *“Door te insinueren (in een vorige regularisatieaanvraag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen) dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan”* dient de Raad op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op wat expliciet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. De Raad bekommert zich dan ook niet om insinuaties, die verzoeker overigens bezwaarlijk kan afleiden uit het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA